

PARAULA I VIDA

Fonamentats en la fe dels Apòstols

La diada dels apòstols Sant Pere i Sant Pau que dilluns celebrarem, és la festa de les dues grans columnes de la fe de l'Església, els grans amics del Senyor, que han testimoniat amb la seva sang la fe en el Crist encarnat. Ells són els nostres fonaments i ens estimulen a creure i a estimar, donant-ho tot a Jesús. I ens fan ser Església una, santa, catòlica i apostòlica, missionera i acollidora, hospitalària i humil, sempre jove i sempre experta en humanitat.

Pere és sobretot el garant de la «unitat» de l'Església universal. Fa que l'Església no s'identifiqui amb una sola nació, amb una cultura o amb un Estat. Que sigui sempre l'Església de tots. Que reuneixi la humanitat en la comunió més enllà de qualsevol frontera i, enmig de les divisions d'aquest món, faci present la pau de Déu, la força reconciliadora del seu amor. I **Pau** és l'apòstol dels pagans, arrelat en un gran amor a Jesucrist. Sempre parla d'Ell, a qui segueix amb radicalitat i a qui predica sense parar, tant si és oportú com si no ho és. Pau ens fa adonar sobretot que l'Església ha de ser «catòlica», oberta i universal, mis-

sionera i atraient per a totes les cultures i les persones.

Enguany aquesta festa de Sant Pere i Sant Pau pren un relleu encara més gran i solemne per a tots els catòlics. Hem experimentat el coratge i la caritat del Papa Francesc envers tots els qui sofreixen, amb gestos i paraules oportunes. Tots tenim gravada en la memòria la impressionant Plaça de Sant Pere el dia 27 de març, buida, a causa de la pandèmia, i un home fràgil, que coixeja des de jove i panteixa en les pujades, però amb un coratge enorme, que en nom de tots els catòlics, però també de tots els homes i dones de bona voluntat i de tota la humanitat adolorida, pregava, suplicava, callava, demanava més fe i més humilitat, i beneïa la ciutat i el món amb el Santíssim Sagrament. Ho vam seguir des de les llars, corpresos, i vam pregar units a ell, pare en la fe, agraïts que l'Esperit Sant continuï guiant l'Església enmig dels alts i baixos d'aquest món. No tenim por, perquè Déu no ens deixa mai. Ell sosté misteriosament la història i l'encamina cap a la plenitud. La seva promesa és de vida i d'amor.

Són dies per pregar pel Papa Francesc que Jesucrist ha posat al davant

de la seva Església. Que Déu el sostingui i ajudi, el faci exemple de santedat i de virtut per a tot el poble de Déu. Necessitem el seu guiatge i la radicalitat de les seves propostes evangèliques, que desmunten moltes inèrcies, falses seguretats i comoditats. Necessitem que ens encoratgi en el camí de l'amor i del servei, i guïi la nostra resposta als grans desafiaments socials d'avui.

Les Diòcesis de la Tarraconense hem de tenir en gran estima l'apòstol Pau, de qui hem rebut la fe apostòlica que ell va sembrar en les nostres terres. I també hem de ser Esglésies molt unides a l'apòstol Pere i als seus successors. Pere fou el primer del grup dels Dotze i el primer Bisbe de Roma, que presideix totes les Esglésies en la caritat. Per això el Papa és Vicari de Crist, pastor universal i fonament visible de la unitat de tota l'Església. Fem patent aquesta unió i obediència dòcil al successor de Pere, quan cantem el «credo» de Mn. Romeu, i proclamem la fe «en la Santa Mare Església, catòlica, apostòlica i romana», afirmant que Roma, la Seu de Pere, és la mestra i difusora de la veritat.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Reunió del Plenari de la Delegació de Joventut

El dia 12 de juny va tenir lloc la reunió, en format telemàtic, del Plenari de la Delegació diocesana de Pastoral de Joventut d'Urgell.

Amb la presència de l'Arquebisbe Joan-Enric; el Vicari de Pastoral, Mn. Antoni Elvira; el Delegat de Joventut, Lluís Plana; i els representants de tots els àmbits que es coordinen a l'interior de la delegació: Mn. Gabriel Casanovas, M. Carme Girart, Mn. Jaume Mayoral, Mn. Joan Pau Esteban, Mn. Ivan Ayala, Ramon Oromí, David Pérez, Xavier Coma, Toni Egea i Cèsar Arranz que es retrobaven per primer cop després del confinament.

L'Arquebisbe va presentar amb molt de goig els dos llibres de poesia que acaba de publicar el delegat Lluís Plana: *Ara que em veig nu* i *En aquests dies*.

Cada àmbit va oferir un breu resum de com s'havia viscut la pandèmia, i com pensaven enfocar el temps d'estiu ja que han decaïgut la majoria d'activitats programades, i cal fer una readaptació. Esplais, colònies, escoltisme, joves Txt i grups de Taizé, s'adaptaran especialment durant l'estiu a les possibilitats que les autoritats sanitàries vagin oferint, sense renunciar a la tasca formativa i educativa per a infants i joves.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

L'esplendor de la veritat

Hem comentat sovint la importància de la pluralitat en el nostre món. Som cada vegada més sensibles a la diversitat de tradicions, de llengües, de cultures, de comprensions de la vida, de relació amb la transcendència i la divinitat. Una expressió molt corrent defineix aquest pluralisme: Tothom té la seva veritat. Aquesta pluralitat es troba a l'arrel d'un fet greu i decisiu: la dificultat de convivència entre grups distints. La diferència entre persones i grups humans fa molt difícil la convivència i això ha portat des de sempre a l'enfrontament i a la guerra. La història humana és una terrible successió de conflictes entre grups racials, lingüístics, culturals, antics i actuals. En els enfrontaments, les posicions es van en-

durant i exagerant. Una altra frase ho expressa: en les guerres, la primera víctima és la veritat. Els enfrontaments porten les posicions a l'enverinament de les acusacions mútues i la impossibilitat de reconciliació i de pau.

És un panorama desolador. Quina és la posició cristiana? En la pregària de la col·lecta d'avui la comunitat cristiana demana a Déu: «Senyor, manteniu-nos en l'esplendor de la veritat». Aquesta expressió és il·luminadora. La Veritat no és neutra; la veritat té el seu «esplendor», la seva llum. L'amor no és equiparable a l'odi, el perdó a la venjança, la reconciliació al ressentiment i el conflicte. La fe cristiana creu en l'Esplendor de la Veritat, de l'amor, de la reconci-

liació, perquè a l'arrel de la Veritat i de l'Amor hi ha el misteri de Déu que no oblidia la humanitat i ens dona sense parar el seu Esperit d'Amor, de Reconciliació, de Pau. Aquesta fe cristiana desperta una altra fe; en la humanitat sempre hi ha hagut i hi haurà esperits oberts, ànimes nobles, que saben obrir el cor a l'Esplendor de l'Amor, del Perdó, malgrat totes les raons en contra. Són els que fan possible la pau i la vida. L'Esplendor de la Veritat mai no quedarà ofegada per la mentida. «La llum resplendeix en la foscor, però la foscor no ha pogut ofegar-la» (Jn 1,5).

Mn. Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

PALABRA Y VIDA

Fundamentados en la fe de los Apóstoles

La festividad de los apóstoles San Pedro y San Pablo que el lunes celebraremos, es la fiesta de las dos grandes columnas de la fe de la Iglesia, los grandes amigos del Señor, que han testimoniado con su sangre la fe en el Cristo encarnado. Ellos son nuestros fundamentos y nos estimulan a creer y amar, dándonoslo todo a Jesús. Y nos hacen ser Iglesia una, santa, católica y apostólica, misionera y acogedora, hospitalaria y humilde, siempre joven y siempre experta en humanidad.

Pedro es sobre todo el garante de la «unidad» de la Iglesia universal. Hace que la Iglesia no se identifique con una sola nación, con una cultura o con un Estado. Que sea siempre la Iglesia de todos. Que reúna la humanidad en la comunión más allá de cualquier frontera y, en medio de las divisiones de este mundo, haga presente la paz de Dios, la fuerza reconciliadora de su amor. Y **Pablo** es el apóstol de los paganos, arraigado en un gran amor a Jesucristo. Siempre habla de Él, a quien sigue con radicalidad y a quien predica sin cesar, tanto si es oportuno como si no lo es. Pablo nos hace ver sobre todo que la Iglesia debe ser «católica», abierta y universal, misionera y atrayente para todas las culturas y personas.

Este año la fiesta de San Pedro y San Pablo toma un relieve aún mayor y solemne para todos los católicos. Hemos experimentado el coraje y la caridad del Papa Francisco para con todos los que sufren, con gestos y palabras oportunas. Todos tenemos grabada en la memoria la impresionante Plaza de San Pedro el día 27 de marzo, vacía, a causa de la pandemia, y un hombre frágil, que cojea desde joven y jadea en las subidas, pero con un coraje enorme, que en nombre de todos los católicos, pero también de todos los hombres y mujeres de buena voluntad y de toda la humanidad dolorida, rogaba, suplicaba, callaba, pedía más fe y más humildad, y bendecía la ciudad y el mundo con el Santísimo Sacramento. Lo seguimos desde nuestros hogares, confinados, y rogamos unidos a él, padre en la fe, agradecidos que el Espíritu Santo continúe guiando la Iglesia en medio de los altibajos de este mundo. No tenemos miedo, porque Dios no nos deja nunca. Él sostiene misteriosamente la historia y la encamina hacia la plenitud. Su promesa es de vida y de amor.

Son días para orar por el Santo Padre Francisco a quien Jesucristo ha puesto al frente de su Iglesia. Que Dios lo sostenga y ayude, lo haga ejemplo de santidad y de virtud para todo el pueblo de Dios. Necesitamos su guía y la radicalidad de sus propuestas evangélicas, que desmontan muchas inercias, falsas seguridades y comodidades. Necesitamos que nos aliente en el camino del amor y del servicio, y guíe nuestra respuesta a los grandes desafíos sociales de hoy.

Las Diócesis de la Tarraconense debemos tener en gran estima al apóstol Pablo, de quien hemos recibido la fe apostólica que él sembró en nuestras tierras. Y también debemos ser Iglesias muy unidas al apóstol Pedro y a sus sucesores. Pedro fue el primero del grupo de los Doce y el primer Obispo de Roma, que preside todas las Iglesias en la caridad. Por eso el Papa es Vicario de Cristo, pastor universal y fundamento visible de la unidad de toda la Iglesia. Hemos patente esta unión y obediencia dócil al sucesor de Pedro, cuando cantamos el «credo» de Mn. Lluís Romeu, y proclamamos la fe «en la Santa Madre Iglesia, católica, apostólica y romana», afianzando que Roma, la Sede de Pedro, es la maestra y difusora de la verdad.

† **Joan-Enric Vives**
Arzobispo de Urgell

Testimonis de fe

Continuem presentant en aquest espai del Full Dominical testimonis de fe viscuda arran de la crisi sanitària. Com ha viscut la família cristiana la seva fe, especialment, pel que fa a no poder rebre la comunió eucarística o participar de l'Eucaristia de forma presencial. Són testimonis que ens ajuden a entendre el valor de la Santa Missa i de la Comunitat, la trobada joiosa amb la resta de germans i amb el Crist Ressuscitat, especialment en el diumenge.

Mayte Oricheta (Escaldes-Engordany)

Cert és que «l'Esperit de Déu omple l'univers»; en aquests dies on les emocions i la incertesa volen ocupar els nostres cors, sento amb més força que el seu Esperit, la seva Presència és aquí, acompanyant-nos, guiant-nos i ajudant-nos a viure en família. Durant aquests dies de confinament he pogut sentir un cop més l'amor i la companyia de les persones i he pogut experimentar com ens necessitem els uns als altres per viure la Presència de Déu.

Cada dia tinc la necessitat de donar gràcies i, sigui quina sigui la situació en què ens posi la vida, sempre m'omple estrènyer la mà de Déu entre les meves i li demano que ens ajudi a no abandonar-lo mai. Ara ja hem pogut assistir de nou a l'Eucaristia presencial, tot i que gràcies a l'avançada tecnologia hem tingut la sort de viure les celebracions

des de casa però tenim «molta set de rebre el seu Cos»

Xavier Bonet (Balaguer)

L'església del Bisbat d'Urgell no ha tancat i ha ofert l'espai interactiu per continuar acompanyant i fent camí al costat de Jesús. Som moltes les persones que estem fent família en comunitat i mirant les eucaristies pel canal de YouTube del Bisbat i la parròquia de Balaguer, per aquest motiu agrair a totes les persones que estan acompanyant als més vulnerables i que ens estan apropant a la paraula de Déu i a la Doctrina Social de l'Església durant aquesta pandèmia, ja que cada gest compta per ajudar al nostre germà. Confiam en l'Església d'Urgell i en les seves persones que la conformen per avançar cap a un món més just i més solidari.

L'església d'Agramunt, espai de col·laboració i educació social

El 9 de juny un grup de joves que conviuen en un Centre d'acollida i inserció laboral «Collbaix d'Agramunt» van col·laborar en una tasca de manteniment que calia emprendre de manera urgent al campanar de l'església parroquial agramuntina. El pas dels anys havia acumulat a la torre i al campanar molts excrements, fent gairebé impossible l'accés a la zona de les campanes i del teulat del temple, quan s'han de fer actuacions al teulat per poder arreglar les goteres que hi ha de fa anys. Una activi-

tat promoguda per l'Ajuntament, amb la col·laboració de la Parròquia i també de la Brigada Municipal. L'Alcaldeessa d'Agramunt, Sílvia Fernández, i Mn. Jaume Mayoral, Rector de la Parròquia, van agrair la tasca que han fet aquest grup de joves extutelats, tot esperant que com tants altres joves puguin trobar el seu lloc a

la societat catalana i, el que ells més desitgen, una vida amb una feina que els doni autonomia social i personal que volen i busquen des de la seva arribada a Catalunya.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

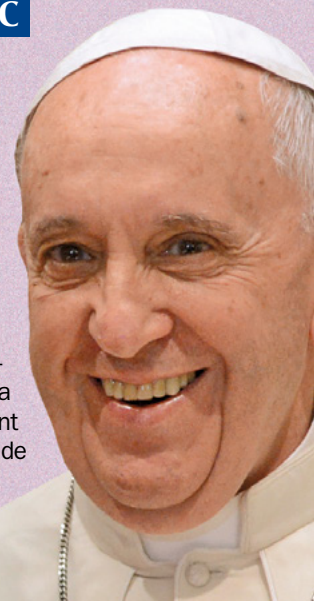

@Pontifex: «Preguem junts pels governants, els científics, els polítics que comencen a estudiar el camí de sortida pel postpandèmia, aquest "post" que ja ha començat: perquè trobin el camí correcte, sempre a favor de la gent, a favor dels pobles» (13 d'abril).

@Pontifex: «La resurrecció de Jesús ens diu que la darrera paraula no és de la mort, sinó de la vida. Si Crist ha ressuscitat, és possible mirar amb confiança cada esdeveniment de la nostra existència, fins i tot els més difícils i carregats d'angoixa i d'incertesa» (14 d'abril).

@Pontifex: «Preguem junts perquè el Senyor ens doni la gràcia de la unitat entre nosaltres. Ens faci descobrir, en les dificultats d'aquests temps, la comunió entre nosaltres, la unitat que està per sobre de qualsevol divisió» (14 d'abril).

@Pontifex: «Convertir-se vol dir tornar a la fidelitat. Demanem avui la gràcia de ser fidels, fins i tot davant les tombes, davant l'esfondrament de tantes il·lusions. No és fàcil mantenir la fidelitat. Que sigui el Senyor qui la custodii» (14 d'abril).

La diòcesi viu amb intensitat la festa de Corpus

A la Catedral, Mons. Vives va presidir la celebració vinculada amb l'Assemblea anual de Càritas

El dissabte dia 13 i el diumenge dia 14 de juny a totes les parròquies del Bisbat es va celebrar amb solemnitat la festa tan tradicional del Corpus Christi, exaltació de l'amor a Jesús fet Eucaristia, per la salvació del món, i manifestació de fe popular en la seva presència real. A moltes parròquies va tenir lloc un acte eucarístic al final de la missa major ja que enguany no s'han pogut dur a terme les tradicionals processons pels carrers dels pobles i ciutats per la crisi sanitària actual.

A la Catedral de Santa Maria de La Seu d'Urgell, al migdia, l'Arquebisbe Joan-Enric, acompanyat dels vicaris generals i d'algun sacerdot, va presidir la solemne Eucaristia i la processó per dins del temple catedralici. Dins de l'Eucaristia es va tenir un record especial per tots els treballadors i voluntaris de Càritas diocesana d'Urgell, Càritas Andorrana i les Càritas parroquials, que tenien programada en aquell dia la seva Assemblea anual a Bellvís però que a causa de la pandèmia, van haver de posposar-la per a més endavant. Malgrat això, van unir-se a l'acte a través del canal YouTube del Bisbat d'Urgell. A l'Eucaristia hi van assistir físicament el Director voluntari de Càritas Diocesana, Sr. Josep

Casanova, així com treballadors i voluntaris del Centre de Càritas Sant Ot de La Seu d'Urgell.

A l'homilia, Mons. Vives va glossar el gran misteri que la litúrgia celebra en aquella diada: la donació del Senyor, en l'Eucaristia el més gran dels sagraments, que ens dona la presència real del Senyor Jesús sota les espècies sacramentals del pa i del vi. També va voler agrair i animar tot el treball desinteressat i eficaç dels treballadors i voluntaris de Càritas així com dels donants que s'ha vist imprescindible en aquesta pandèmia però que va molt més enllà.

En acabar l'Eucaristia va tenir lloc la processó amb el Cos de Crist per la Catedral i fins a l'atri del temple catedralici en un gran clima de devoció. Des de l'atri, el Sr. Arquebisbe va impartir la benedicció amb el Santíssim Sagrament a tota la ciutat de La Seu d'Urgell i a tota la Diòcesi d'Urgell. Al final de la processó, l'Arquebisbe beneí des de l'altar el Poble de Déu amb el Santíssim Sagrament. Tot seguit, els qui seguien la retransmissió de l'Eucaristia a través del canal YouTube van poder visualitzar un vídeo sobre el treball de Càritas d'Urgell que explicava el treball i memòria de l'activitat duta a terme durant tot l'any passat.

Jornada Responsabilitat en el Trànsit

El primer cap de setmana de juliol se celebra la Jornada per la Responsabilitat en el Trànsit, una proposta que vol ser una reflexió sobre la mobilitat de les persones amb vehicles, mitjans de transport o com a vianants.

Com en altres ocasions, un lema i un text bíblic emmarquen el missatge de la campanya: «El transport i la mobilitat: creació de treball i contribució al bé comú», la cita evangèlica és de Mateu 9,35: «Jesús recorria tots els pobles i vilatges.»

Aquests dies de confinament i de mobilitat controlada hem pogut valorar la tasca del món del transport, fent possible abastir àmbits prioritaris com la sanitat i l'alimentació. Com ens recorda el missatge dels bisbes, hem pogut copsar la importància del transport en la creació de treball, i en com propiciaven i ajudaven a mantenir el bé comú, fent arribar material sanitari, aliments, trasllats de malalts, repartiment d'ajudes,...

En aquests dies va augmentant el trànsit de vehicles i de persones i cal que aquesta mobilitat es faci amb responsabilitat, cercant la reducció de víctimes en els possibles accidents. L'any 2019 hi va haver a Catalunya 171 víctimes mortals per accidents viaris. Ja hem tingut massa dolor amb els morts que la Covid-19 ens ha deixat: siguem prudents en els nostres desplaçaments, que estem necessitant en aquests dies d'estiu, per retrobar a familiars i amics després dels mesos de confinament.

Jesús, en la seva vida pública, va moure's per poder fer arribar el missatge evangèlic a diferents llocs de la geografia de Terra Santa. És la mobilitat que tenim els agents de pastoral (preveres i laics) que cada setmana hem de fer un bon grapat de quilòmetres per, com Jesús, fer arribar el missatge de la Paraula i de l'Eucaristia.

Encomanem-nos a Sant Cristòfol perquè acompanyi a conductors i vianants en el seu camí de cada dia, ja sigui a la feina o a l'oci. Com diu la pregària: «Us donem gràcies perquè podem disposar dels vehicles i mitjans de transport que ens faciliten els desplaçaments i us preguem que, per la intercessió de Sant Cristòfol, puguem recórrer el nostre camí amb la seguretat que dona la prudència i amb el seny necessari per a no ser un perill en el camí dels altres.»

Mn. Jaume Mayoral

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

29. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Fets 12,1-11 / Sl 33 / 2Tm 4,6-8.17-18 / Mt 16,13-19]. Sants Pere i Pau: sant Pere (o Quefes), de Betsaida, i sant Pau (o Pol), de Tars, apòstols, puntals de l'Església (s. I).

30. ■ Dimarts [Am 3,1-8;4,11-12 / Sl 5 / Mt 8,23-27]. Sants protomàrtirs de l'Església romana, en temps de Neró (s. I); sant Marçal de Llemotges, bisbe; santa Emilià, vg.

JULIOL

1. ■ Dimecres [Am 5,14-15.21-24 / Sl 49 / Mt 8,28-34]. Sant Domicià, abat; sant Aaró o Aaron, germà de Moisès i primer sacerdot de l'antiga aliança (s. XIII aC); santa Elionor (Leonor), mr.

2. ■ Dijous [Am 7,10-17 / Sl 18 / Mt 9,1-8]. Sants Bernadí Realino, Joan Francesc Regis i Francesc Gerónimo, i el beats Julià Maunoir i Antoni Baldinucci, prevs. jesuïtes i mrs.

3. ■ Divendres [Ef 2,19-22 / Sl 116 / Jo 20,24-29]. Sant Tomàs, anomenat Dídim (el Bessó), apòstol, venerat a Edessa (s. VI); beata Anna Moga Fontcuberta, vg. (Corró de Vall, les Franqueses del Vallès, 1827-1886), fund. Franciscanes Missioneres de la Mare del Diví Pastor.

4. ■ Dissabte [Am 9,11-15 / Sl 84 / Mt 9,14-17]. Santa Isabel de Portugal (1271-1336), princesa catalano-ara-

gonesa, neta de Jaume I; santa Bertta, vg.

5. ■ Diumenge vinent, XIV de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Za 9,9-10 / Sl 144 / Rm 9,9.11-13 / Mt 11,25-30]. Sant Antoni M. Zaccaria (1502-1529), prev., fundador dels Barnabites a Milà (B); sant Miquel dels Sants (1591-1625), prev. trinitari a Valladolid, nat a Vic i patró d'aquesta ciutat; santa Filomena, vg.

Diumenge XIII de durant l'any (A)

COMENTARI

«Qui us acull a vosaltres, m'acull a mi»

Alguns cristians viuen la seva vida cristiana sense cap esforç: es limiten a complir més o menys fidelment les normes. Però Jesús demana molt més: *Qui estima el pare o la mare més que a mi, no és bo per a venir amb mi. Qui estima els fills o les filles més que a mi, no és bo per venir amb mi.* Renunciar a la família per Crist. Evidentment això no és fàcil. Però encara hi afegeix: *Qui no pren la seva creu i m'acompanya, no és bo per venir amb mi.* De quina creu parla Jesús? Ell mateix diu: *Els qui vulguin guardar la vida en poder seu, la perdran, però els que per causa meva l'hauran perduda, la retrobaran.* La creu és jugar-s'ho tot per seguir Crist, renunciar a tot per ell, fins a tots els nostres propis desigs, a la pròpia família si cal, en la certesa que així trobem l'autèntica vida. Però Jesús ens indica un altre camí de creu: *Qui us acull a vosaltres, m'acull a mi i qui doni un vas d'aigua a un aquests petits, només perquè és el meu deixeble, no quedarà sense recompensa.* Tot el que fem als germans ho fem al mateix Crist. Acollir Crist en els altres tampoc no és fàcil. Tot sovint veiem més la persona, més o menys agradable, però no el rostre de Crist, sobretot en persones pobres, malaltes, malgirbades, d'aspecte desagradable... I Jesús parla d'acollir els profetes itinerants: aquesta acollida tindrà també la seva recompensa. Per això a la primera lectura veiem com aquella dona sunamita que rebia Eliseu a casa seva: —*cada vegada que Eliseu hi passava, s'hi quedava a menjar*—, també rep la seva recompensa: *L'any que ve, per aquest temps amanyagarà un fill.* Ja sabem com es valorava tenir fills a l'AT. Ella no *en tenia*. I Pau en la línia del que deia Jesús afirma: *Si hem mort amb Crist, creiem que també viurem amb ell. Vosaltres penseu que sou morts pel que fa al pecat, però viviu per a Déu en Jesucrist. Morir amb Crist és ressuscitar també amb ell.* Renunciar a tot per Ell és trobar l'autèntica, la veritable vida.

▶ Lectura del segon llibre dels Reis (2Re 4,8-11.14-16a)

Un dia Eliseu passava per Sunam. Hi havia allà una dona benestant que l'obligà a quedar-se a menjar a casa seva. Des d'aquell dia, cada vegada que Eliseu hi passava, s'hi quedava a menjar. Llavors ella digué al seu marit: «Estic convençuda que l'home de Déu que passa sempre per casa nostra és un sant. Fem-li una petita habitació d'obra a la terrassa, posem-hi un llit, una taula, una cadira i un llum, i cada vegada que vingui podrà retirar-se allà.» El dia que Eliseu hi anà, es retirà en aquella habitació i s'hi quedà a dormir. Llavors Eliseu digué a Guihezí, el seu criat: «Què podem fer per aquesta sunamita?» Guihezí li respongué: «Mira, no té fills, i el seu marit ja és gran.» Eliseu li va dir: «Crida-la.» Guihezí la cridà, i ella es presentà i es quedà a l'entrada de l'habitació. Eliseu li digué: «L'any que ve, per aquest temps, amanyagarà un fill.»

▶ Salm responsorial (88)

R. *Senyor, cantaré tota la vida els vostres favors.*

Senyor, cantaré tota la vida els vostres favors, / d'una generació a l'altra anunciaré la vostra fidelitat. / Vós heu dit: «El meu favor és indestructible, / mantinc la fidelitat en el cel.» R.

Senyor, feliç el poble que us aclama. / Caminarà a la llum de la vostra mirada. / Tot el dia celebrarà el vostre nom, / enaltirà la vostra bondat. R.

Ve de vós la glòria del seu poder, / alcem el front perquè vós ens estimeu; / el nostre rei és del Sant d'Israel, / és del Senyor l'escut que em protegeix. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 6,3-4.8-11)

Germans, tots els qui hem estat batejats en Jesucrist, hem estat submergits en la seva mort. Pel baptisme hem estat sepultats amb ell en la mort, perquè, tal com Crist, gràcies al poder admirable del Pare, va ser ressuscitat d'entre els morts, també nosaltres emprenguem una nova vida. I si hem mort amb Crist, creiem que també viurem amb ell. I sabem que Crist, un cop ressuscitat d'entre els morts, ja no mor més, la mort ja no té cap poder sobre ell. Quan ell morí, morí al pecat una vegada per sempre, però ara que viu, viu per a Déu. Igualment vosaltres, penseu que sou morts pel que fa al pecat, però viviu per a Déu en Jesucrist.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 10,37-42)

En aquell temps, Jesús digué als seus apòstols: «Qui estima el pare o la mare més que a mi, no és bo per venir amb mi. Qui estima els fills o les filles més que a mi, no és bo per venir amb mi. Qui no pren la seva creu i m'acompanya, no és bo per venir amb mi. Els qui vulguin guardar la vida en poder seu, la perdran, però els qui per causa meva l'hauran perduda, la retrobaran. Qui us acull a vosaltres, m'acull a mi, i qui m'acull a mi, acull el qui m'ha enviat. Qui acull un profeta perquè és profeta, tindrà la recompensa dels profetes, qui acull un just perquè és just, tindrà la recompensa dels justos, i tothom qui doni un vas d'aigua fresca a un d'aquests petits, només perquè és el meu deixeble, us ho dic amb tota veritat, no quedarà sense recompensa.»

▶ Lectura del segundo libro de los Reyes (2Re 4,8-11.14-16a)

Pasó Eliseo un día por Sunén. Vivía allí una mujer principal que le insistió en que se quedase a comer; y, desde entonces, se detenía allí a comer cada vez que pasaba. Ella dijo a su marido: «Estoy segura de que es un hombre santo de Dios el que viene siempre a vernos. Construyamos en la terraza una pequeña habitación y pongámosle arriba una cama, una mesa, una silla y una lámpara, para que cuando venga pueda retirarse». Llegó el día en que Eliseo se acercó por allí y se retiró a la habitación de arriba, donde se acostó. Entonces se preguntó Eliseo: «¿Qué podemos hacer por ella?». Respondió Guejazi, su criado: «Por desgracia no tiene hijos y su marido es ya anciano». Eliseo ordenó que la llamase. La llamó y ella se detuvo a la entrada. Eliseo le dijo: «El año próximo, por esta época, tú estarás abrazando un hijo».

▶ Salmo responsorial (88)

R. *Cantaré eternamente las misericordias del Señor.*

Cantaré eternamente las misericordias del Señor, / anunciaré tu fidelidad por todas las edades. / Porque dijiste: «La misericordia es un edificio eterno», / más que el cielo has afianzado tu fidelidad. R.

Dichoso el pueblo que sabe aclamarte: / caminará, oh, Señor, a la luz de tu rostro; / tu nombre es su gozo cada día, / tu justicia es su orgullo. R.

Porque tú eres su honor y su fuerza, / y con tu favor realizas nuestro poder. / Porque el Señor es nuestro escudo, / y el Santo de Israel nuestro rey. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 6,3-4.8-11)

Hermanos: Cuantos fuimos bautizados en Cristo Jesús fuimos bautizados en su muerte. Por el bautismo fuimos sepultados con él en la muerte, para que, del Padre, así también nosotros andemos en una vida nueva. Si hemos muerto con Cristo, creemos que también viviremos con él; pues sabemos que Cristo, una vez resucitado de entre los muertos, ya no muere más; la muerte ya no tiene dominio sobre él. Porque quien ha muerto, ha muerto al pecado de una vez para siempre; y quien vive, vive para Dios. Lo mismo vosotros, consideraos muertos al pecado y vivos para Dios en Cristo Jesús.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 10,37-42)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus apóstoles: «El que quiere a su padre o a su madre más que a mí, no es digno de mí; el que quiere a su hijo o a su hija más que a mí, no es digno de mí; y el que no carga con su cruz y me sigue, no es digno de mí. El que encuentre su vida la perderá, y el que pierda su vida por mí, la encontrará. El que os recibe a vosotros, me recibe a mí, y el que me recibe, recibe al que me ha enviado; el que recibe a un profeta porque es profeta, tendrá recompensa de profeta; y el que recibe a un justo porque es justo, tendrá recompensa de justo. El que dé a beber, aunque no sea más que un vaso de agua fresca, a uno de estos pequeños, solo porque es mi discípulo, en verdad os digo que no perderá su recompensa».